

Lemeir en Hound

Sandra Corthoudt

**De
Moskou-connectie**

©Sandra Corthoudt 2026
Omslagontwerp: Sandra Corthoudt

ISBN: 9789465460673

www.bravenewbooks.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst en datamining is uitdrukkelijk niet toegestaan, ook niet van fragmenten.

Louis was geen gewone hond.

Hij was een basset hound: laag bij de grond, lange oren die als fluwelen gordijnen langs zijn kop hingen, en ogen zo droevig dat mensen hem spontaan vertrouwden. Dat was handig, want Louis was detective bij Detectivebureau Filip Lemeir.

Zijn leventje was er een stuk op vooruit gegaan sinds hij de onhandige, chaotische Filip had gevonden. Zolang hij zich kon herinneren had Louis op straat geleefd, samen met enkele andere verloren zielen.

Hun dagen bestonden uit eten zoeken, onderdak vinden en hopen dat ze niet gevangen werden genomen door de Zwerfhondenbrigade. Want als die je te pakken kreeg verdween je in een betonnen hok, om nooit meer gezien te worden. Er deden vreselijke verhalen de ronde. Enkelingen hadden ooit kunnen ontsnappen en beschreven hoe ze ternauwernood aan de dood ontsnapt waren. Eén daarvan was Frankie, een kleine poedel. Hij vertelde zijn verhaal aan elke straathond die hij tegenkwam.

“Eerst werd je in een overbevolkt hok gestoken, met enkel drinkbakken, die uiteraard werden omgestoten, waardoor je het water maar van de grond moest likken. Eten? Daar hadden ze bij de Zwerfhondenbrigade nog nooit van gehoord. Na enkele dagen waren er dan ook honden die door honger en kou deze wereld verlaten hadden. Zeker de oudere dieren, die het als eerste opgaven. Het was gruwelijk om te zien...”

Frankie hoopte dat door zijn verhaal te vertellen, de andere ongewenste dieren ver uit de buurt van de brigade zouden blijven en nooit gevangen worden. Op een dag kwam Louis Frankie tegen en sindsdien waren ze beste straatmaatjes geworden. En Frankie, met zijn kleine wendbare lijfje, kon overal tussen, onder en naast, om het eten te pakken te krijgen.

Nu hadden ze allebei een thuis gevonden. Louis woonde bij de detective. Frankie had zijn gouden mandje gevonden bij Anna, de oudere dame waar Filip zijn appartement met bureau van huurde. Frankie en Anna woonden in het appartement boven Filip.

Sinds Louis bij Filip woonde, had hij geleerd dat mensen rare gewoontes hadden. Ze praatten tegen zichzelf, raakten dingen kwijt die ze letterlijk in handen hadden, en vergaten te eten tot hun maag luid begon te knorren. Filip was daar een

schoolvoorbeeld van. Maar ondanks zijn chaos had Filip iets wat Louis onmiddellijk had herkend: een goed hart. En een neus voor problemen — al was die van Louis nog altijd beter. Detectivebureau Filip Lemeir bestond officieel uit één bureau, twee stoelen (waarvan één altijd wankelde), een koffiemachine die meer lawaai maakte dan een drillboor, en een naamplaatje dat schuin aan de deur hing. Onofficieel bestond het bureau uit twee speurders: Filip en Louis. Filip deed het denkwerk. Louis deed de rest.

Elke ochtend wandelden ze samen naar beneden, zogezegd om “een frisse neus te halen”, maar in werkelijkheid om langs te gaan bij Anna en Frankie. Anna zorgde voor koekjes — voor Filip — en kleine stukjes kip — voor de honden. “Je ziet er goed uit,” blafte Frankie zachtjes, terwijl hij Louis inspecteerde. “Geen straatstof meer op je poten.” Louis snoof. “Jij ook niet slecht voor een ex-overlever van de Zwerfhondenbrigade.” Frankie huiverde even, maar zijn staart bleef kwispelen. “Sommige nachtmerries verdwijnen nooit. Maar het helpt als je weet dat ze niet meer achter je aan zitten.”

Die ochtend was anders. Anna keek bezorgd, haar handen trilden lichtjes toen ze de deur opendeed.

“Filip,” zei ze, “er is iets mis in de buurt.”

Louis spitste zijn oren.

“Gisteren is de kat van Alice verdwenen,” ging Anna verder. “En vannacht hoorde ze een bestelwagen stoppen. Toen ze door het raam keek, bleek de bestelwagen met gedoofde lichten te rijden. ”

Filip fronste. “Met gedoofde lichten?”

Louis voelde hoe zijn vacht strak trok. Hij kende dat geluid. Hij kende die stilte erna.

Frankie slikte. “Zeg me alsjeblieft dat het niet is wat ik denk.” Louis keek naar Filip, toen naar Frankie.

Dit was geen zaak voor mensen alleen. Dit was een zaak voor een basset hound met droevige ogen — en een poedel die wist wat er op het spel stond.

Alice De Herdt was geen vrouw die snel in paniek raakte. Ze had dertig jaar als administratief bediende bij de stad gewerkt en geloofde heilig in formuleren, volgorde en redelijkheid. Toch zat ze nu tegenover Filip Lemeir met haar handen strak om een kop koffie geklemd, alsof die haar enige houvast was.

“Murphy is nooit weg zonder eten,” zei Alice. “Nooit. Zelfs niet als de deur per ongeluk openstaat.”

Filip knikte en maakte aantekeningen. Geen beloftes. Geen voorbarige conclusies. Dat had hij geleerd — deels uit opleiding, deels uit fouten. Louis lag zwijgend aan zijn voeten. Zijn ogen volgden elk detail: de geur van stress, de lichte trilling in Alice’ stem, het spoor van kattenharen op haar jas.

“Wanneer heeft u hem voor het laatst gezien?”

"Gisteravond." Rond tien uur. Hij lag op de vensterbank. Ik heb het licht uitgedaan en ben gaan slapen. Rond twee uur hoorde ik plotseling geronk van een voertuig. Ik kwam uit bed en keek door het raam. Er stond een bestelwagen met gedoofde lichten voor de oprit. Ik zag geen

beweging voor de rest, dus was ik maar terug in bed gekropen. Vanmorgen om acht uur, toen ik opstond, was Murphy weg.”

Filip keek op. Dat was het derde gelijkaardige verhaal in twee weken tijd. Altijd 's nachts. Altijd dieren.

“Goed,” zei hij rustig. “Ik wil duidelijk zijn.” Ik kan geen huiszoekingen doen, geen mensen ondervragen zonder hun toestemming, en zeker geen eigendommen betreden zonder reden. Wat ik wel kan doen, is nagaan of er patronen zijn. En ik raad u aan om vandaag ook officieel aangifte te doen bij de politie.”

Alice knikte. “Ik ga dit nu direct doen.”

Buiten bleef Filip even staan. Hij ademde diep in.

“Louis,” mompelde hij, “dit voelt fout.”

Louis wist dat Filip geen antwoord verwachtte.

Maar hij voelde hetzelfde. Te veel bekende geuren. Te veel oude herinneringen.

Die avond wandelde Filip heel de buurt rond. Hij noteerde nummerplaten en sprak met mensen die bereid waren te praten.

Louis liep los, maar dicht bij hem. Niet om te speuren, maar om te observeren. En om te onthouden. Achter een rij garages bleef hij plotseling staan.

De geur was zwak. Oud. Metaal, olie... en angst. Louis gromde niet. Hij deed iets anders: hij ging zitten.

Filip merkte het onmiddellijk. Louis deed dat alleen als iets écht zijn aandacht trok.

“Oké,” fluisterde Filip. “Ik zie het.” Een garagebox met nummer 17. Filip haalde zijn telefoon boven en maakte een foto van de poort die zichtbaar was vanaf de openbare weg. De straatverlichting floepte aan terwijl Filip en Louis terug naar huis wandelden. Het was laat genoeg om stilte te laten opvallen, maar nog niet laat genoeg om haar te vertrouwen. De buurt oogde rustig: gordijnen dicht, televisies aan, hier en daar het zachte gerinkel van bestek.

Filip liep traag. Niet uit vermoeidheid, maar uit gewoonte. Wie te snel ging, miste dingen. Wie te traag ging, viel op. Louis liep naast hem, laag bij de grond, zijn lange oren zacht wiegend bij elke stap. Hij keek niet rond zoals mensen dat deden. Hij luisterde. Naar banden in de verte. Naar stemmen achter glas. Naar het onregelmatige ritme van iemand die net iets te snel ademhaalde.

Filip had niets gevonden wat hij kon gebruiken. Geen camerabeelden — de meeste bewoners hadden er geen, en wie ze wel had, wilde ze niet delen zonder politie. Geen getuigen die

meer hadden gezien dan schaduwen. Geen harde feiten. Weinig bruikbaars dus.

Dat stoorde hem.

Voor hun gebouw bleef hij staan. Hij keek omhoog, naar de donkere ramen van het appartement van Alice. Een kat die verdween liet geen chaos achter. Geen gebroken glas. Geen omgegooide stoelen. Geen bewijzen. “Als dit iemand is die dieren vangt,” zei Filip zacht, “dan is hij voorzichtig. En geduldig.” Louis voelde een lichte spanning in zijn borst.

Geduldige jagers waren gevaarlijk.

Boven in het appartement legde Filip zijn notitieboekje op tafel en waste zijn handen. Dat deed hij altijd na een zaak. Alsof hij de stad van zich afspoelde. Louis ging in zijn mand liggen, maar bleef wakker.

Filip bladerde terug door zijn aantekeningen. Verdwijningen. Altijd 's nachts. Altijd in dezelfde buurt van enkele straten. Dit kan geen toeval zijn. Hij keek naar Louis. “Maar zonder bewijs kan ik niets doen”

Louis sloot even zijn ogen. Hij wist wat Filip bedoelde. Eén foute stap, en niemand zou nog luisteren.

Buiten reed een voertuig voorbij. Te traag. Te stil.

Louis stond recht en liep naar het raam. Zijn neus raakte bijna het glas. De geur was vaag, maar herkenbaar. Niet sterk genoeg om te volgen. Wel sterk genoeg om te onthouden. Filip kwam naast hem staan. "Wat is het?" Louis keek niet naar hem. Dat hoefde ook niet.

Het voertuig was al weg. De straat weer leeg. Te leeg.

Filip sloot het raam. "Morgen bel ik de politie."

Louis ging terug naar zijn mand, maar de rust kwam niet terug. Wat hij rook, was geen verleden. Het was iets dat nog bezig was.

Later die nacht lag Louis wakker. Frankie had hem eerder die avond opgezocht. Hij had niets gezegd, maar zijn geur vertelde genoeg.

"Ik ruik ze," had Frankie gefluisterd. "Niet hier. Maar... dichtbij. En er is paniek." Louis sloot zijn ogen. Dit was geen verdwaalde kat. Dit was georganiseerde verdwijning.

De volgende ochtend begon zonder drama. Dat was vaak een slecht teken. Filip stond vroeg op, niet omdat hij moest, maar omdat hij wist dat timing telde. Wie te laat was, werd een dossiernummer. Wie te vroeg was, een lastpost.

Om negen uur precies belde hij aan bij het wijkcommissariaat. De agent achter de balie keek op, nam Filip in zich op: geen haast, geen theatrale verontwaardiging, een map onder de arm. Dat hielp.

“Waarmee kan ik u helpen?”

“Verdwijning van een huisdier,” zei Filip. “Kat. Mogelijk geen alleenstaand geval.”

De agent knikte langzaam. “Naam van de eigenaar?”

“Alice Courbois, overbuurvrouw. Zij heeft intussen ook zelf aangifte gedaan.”

Dat was belangrijk en Filip wist dat. Een detective kon signaleren, structureren, verbinden — maar zonder formele aangifte was alles vrijblijvend.

De agent tikte iets in. “Ja. Dat dossier heb ik. Geen sporen van inbraak. Geen camerabeelden.”

“Klopt, maar er zijn gelijkaardige meldingen in dezelfde buurt. Altijd 's nachts. Altijd kleine dieren.”

De agent leunde achterover. “U suggereert...?”
“Niets,” zei Filip meteen. “Ik wijs enkel op een patroon. Ik heb een overzicht gemaakt.” Hij schoof zijn map naar voren.

De agent bladerde. Zijn gezicht bleef neutraal, maar hij stopte niet meteen met lezen.

“Dit is geen prioritaire zaak,” zei hij uiteindelijk.

“Geen geweld, geen menselijk slachtoffer.”

“Dat begrijp ik, maar georganiseerde dierenverdwijningen kunnen escaleren. En er is publieke onrust.”

De agent zuchtte, maar stond op. “Ik geef het door aan de inspecteur. Er kan een verkennende controle komen. Meer kan ik u niet beloven.”

“Dat verwacht ik ook niet,” zei Filip.

Louis had buiten gewacht.

Toen Filip weer naar buiten kwam, keek hij even naar beneden.

“Ze gaan kijken,” zei hij zacht. “Maar pas als ze iets zien.”

Louis begreep dat beter dan Filip dacht. Mensen werkten op bewijs. Honden op waarschuwing.

Die namiddag kwam de wijkagent langs bij Alice Courbois. Standaardprocedure. Vaststelling. Foto's van de woning. Controle van deuren en ramen. Vragen die ze al kende, maar die gesteld moesten worden.

“Was de kat gechipt?”

“Ja.”

“Was er recent conflict met burenen?”

“Nee.”

“Was de kat eerder weggelopen?”

“Nee.”

De wijkagent had alles genoteerd en vroeg Alice om hem te bellen zodra ze iets opmerkte dat van belang kon zijn.

Tegen de avond reed een politiecombi langzaam door de straat. Louis keek toe vanachter het raam.

Om 06.42 uur 's morgens was een gemeentearbeider ,achter de rij garages in de Korenstraat, bezig om de afvalbakken leeg te maken. Hij merkte een lichte beweging op naast container 3B. Geen geluid. Alleen iets dat niet klopte met de symmetrie van vuilniszakken en beton.

Hij belde de politie. Het was niet de eerste keer dat hij dit was tegengekomen.

De politie was 10 minuten later al ter plaatse. Tegen 07.30 uur was de perimeter afgezet met lint. Inspecteur Jean De Wilde hurkte neer zonder het dier aan te raken.

“Niet verplaatsen,” zei hij tegen de agent. “Eerst vaststellen.”

De kat lag op haar zij. Geen zichtbaar bloed. Geen open wonden. Vacht intact. Ogen half gesloten.

“Chip controleren,” zei De Wilde.

De agent haalde de scanner uit de wagen. Een korte piep. Nummer zichtbaar op het scherm.

“Komt overeen met aangifte van Courbois.”

De Wilde knikte. “Tijdstip inschatten?”

“Lichaam is nog soepel. Moeilijk zonder dierenarts.”

“Dan laten we het ophalen voor autopsie,” zei De Wilde. “Officiële vaststelling eerst.”

Er werden foto's genomen. Afstandsfoto's. Detailfoto's. De omgeving. Bandensporen op het beton. Afvalzakken. De garageboxen in de achtergrond — inclusief nummer 17.

Jean had de opdracht om Alice De Herdt in te lichten over haar geliefde huisdier.

Hij drukte op de bel. Alice deed open, haar haren nog in de war, een tas koffie in de hand.

“Mevrouw De Herdt, ik heb helaas slecht nieuws voor u. We hebben uw kat teruggevonden, tussen de vuilniszakken achter de garages in de Korenstraat.”

“Dankjewel voor de informatie inspecteur” zei Alice terwijl haar ogen nat werden en ze verdrietig naar de grond keek. “Sorry dat ik geen beter nieuws voor u heb mevrouw” De Wilde vond het altijd al moeilijk om slecht nieuws te brengen, maar het was nu eenmaal een deel van zijn job.

Toen de inspecteur terug weg was, belde Alice naar Anna. Met een gebroken stem vertelde ze dat haar kat was teruggevonden, maar dat ze over de regenboogbrug was gegaan. Over de regenboogbrug... het is een uitdrukking voor dieren die overleden zijn, maar het klinkt zoveel mooier.

Filip hoorde het nieuws via Anna. “Ze hebben haar gevonden,” zei ze zacht in de deuropening van zijn bureau. “Achter de garages.” Louis stond al recht voordat de zin volledig was uitgesproken.

Tien minuten later stonden ze achter het politielint te kijken.

De Wilde herkende hem. “U had het over een patroon,” zei de inspecteur zonder begroeting.

“Dat heb ik nog steeds. Tot nu toe hebben we een dode kat. Geen zichtbare verwondingen. Geen getuigen. En geen reden waarom ze daar ligt.”

De Wilde keek hem aan. “U weet dat u zich hier niet in mag mengen.”

“Ik weet het.”

Louis rook het meteen.

Niet dood. Dat kende hij. Dood had een zware, zoete rand. Dit was anders. Dit was een vreemde chemische geur.

Hij ging zitten. Exact zoals bij garagebox 17.

Filip voelde het via de lijn.

“Wat ruik je, jongen?”

De Wilde kwam overeind. “De dierenarts zal toxicologie doen. Als dit vergiftiging is, weten we dat snel.”

“En als het sedatie is?” vroeg Filip.

De inspecteur keek hem scherper aan. “Waarom sedatie?”

“Omdat er geen verwondingen zijn en geen bloed te bespeuren is”.

Een korte stilte.

De Wilde draaide zich naar zijn team.

“Controleer vuilniszakken op verpakkingen.

Diergeneesmiddelen. Injectiemateriaal. Alles wat niet thuishoort.”

Dat was het moment waarop de zaak verschoof van vermissing naar mogelijk misdrijf.

Een halfuur later werd er iets gevonden. Een dunne latex handschoen, binnenstebuiten gekeerd en half verborgen onder een kartonnen doos.

“Bewijszak!” zei De Wilde. De handschoen werd gefotografeerd, gelabeld en verpakt. “Als hier DNA op zit,” zei de inspecteur, “dan hebben we meer dan een vermoeden.” Filip knikte. Hij wist al langer dat dit een echte zaak was en geen toevallige eenmalige zaak.

Louis keek nog één keer naar garagebox 17. De deur was gesloten. Maar er hing een nieuwe geur.

Toen het lichaam van de kat werd meegenomen, stapte De Wilde naar Filip.

“Als toxicologie sedativa bevestigt,” zei hij, “dan spreken we over opzettelijke handeling. Mogelijk dierenmishandeling met voorbedachte rade.”

De uitslag van de autopsie kwam sneller dan verwacht. Geen vergiftiging. Geen sedativa. Geen inwendige bloedingen. De kat van Alice Courbois was gestorven aan acuut hartfalen.

Inspecteur De Wilde las het verslag twee keer. Geen toxische stoffen in het bloed. Geen injectiepunten. Geen sporen van geweld. De dierenarts had zelfs expliciet genoteerd: “Geen aanwijzingen voor externe manipulatie.” Dat was het moment waarop de zaak gevaarlijk werd. Niet omdat er bewijs was. Maar omdat er geen was.

Filip kreeg een telefoontje van Jean De Wilde tegen de middag.

“De toxicologie is negatief,” zei de inspecteur zonder inleiding.

Filip zweeg even. “Volledig?”

“Volledig natuurlijk overlijden. Voor zover vast te stellen.”

“Voor zover,” herhaalde Filip.

“U begrijpt dat ik nu geen strafrechtelijk onderzoek kan openen”

“Dat begrijp ik,” zei Filip. En hij meende het.

Na het gesprek bleef hij zitten. Louis lag onder het bureau met zijn kop omhoog. Hij voelde

de verandering in de ademhaling van zijn baas.
“Natuurlijke dood,” zei Filip zacht. Louis bewoog niet. Hij herinnerde zich de geur. Die was niet natuurlijk geweest.

Die avond stond de inspecteur opnieuw in de Korenstraat. Gewoon om te observeren. Soms moest een inspecteur zichzelf overtuigen dat hij niets gemist had.

Garagebox 17 stond half open. Dat was nieuw. De Wilde bleef op afstand. Hij belde aan bij het huis dat bij de box hoorde. Een man van midden veertig deed open.

“Goedenavond. "Inspecteur Jean De Wilde. Routinecontrole naar aanleiding van de vondst van een dier hier achter de garages.”

“Ah,” zei de man. “Die kat. Triestig. Ik hoorde het van de buurvrouw.”

“Mag ik vragen of deze garage van u is?”

“Ja. Nummer 17.”

Jean De Wilde keek kort naar binnen. Fiets. Gereedschap. Plastic opbergboxen. Niets opvallends.

“Stoort het u als ik even binnenkijk?”

De man aarzelde een fractie van een seconde. Kort, maar zichtbaar.

“Hebt u een bevel?”

“Niet op dit moment.”

“Dan liever niet,” zei de man vriendelijk. “Ik heb niets te verbergen, maar ik hou van mijn privacy.” De Wilde knikte. “Dat is uw recht.”

Hij noteerde de naam. Olivier Van Bellem. Op het eerste gezicht een doorsnee man, die werkte als leerkracht in een middelbare school.

De inspecteur liep peinzend naar huis. “Waarom mocht ik niet in de garage kijken? Die man was wel erg terughoudend. “Vriendelijk, dat wel, maar er klopte iets niet”.

Later die nacht lag Louis wakker. Hij begon de voorbije dag te overpeinzen... De geur bij de kat was chemisch geweest. Dat wist hij zeker. Subtiel, maar aanwezig. En dezelfde geur had gehangen rond garagebox 17. Toch had de autopsie niets gevonden. Dat klopte niet. Ofwel had hij zich vergist. Ofwel was het spoor ouder dan het lichaam. Hij stond op en liep naar het raam. In de verte reed opnieuw een voertuig traag door de straat. Geen lichten. Maar dit keer stopte het niet. Het reed verder.

De volgende ochtend kwam er een onverwachte wending. Er werd opnieuw een dier gemeld. Geen kat, maar een konijn dit keer. Levend, maar verward en verdwaast. Gevonden twee straten verder. Er was echter nog een groot verschil met de katten die gevonden waren. Het konijn had een klein plekje waar de vacht was

weggeschoren. Had iemand iets gezocht? Of het dier iets toegediend?

Het konijn werd naar de dierenarts gebracht voor een volledig onderzoek. Inspecteur De Wilde stond te wachten op de resultaten. Na een grondige controle kwam de dierenarts terug uit het kabinet. Ze keek hem star aan.

“En?” vroeg hij.

“Dit konijn heeft sporen van experimentele medicatie in zijn bloed. Geen commercieel product. Geen standaard sedatief.”

“Wat dan wel?”

“Een bètablokker in een concentratie die bij kleine dieren fataal kan zijn... maar bij grotere dieren niet noodzakelijk.”

Jean De Wilde voelde hoe de puzzel verschoof. De kat van Alice De Herdt was niet vergiftigd, ze was getest, gebruikt als proefkonijn.

Inspecteur De Wilde was na zijn bezoek aan de dierenarts langs geweest bij Lemeir. Hij had hem ingelicht over de bevindingen van de dierenarts. Louis had liggen soezen aan de voeten van Filip, tot hij hoorde over het testen van producten op dieren.

Plots herinnerde Louis zich waar hij de geur aan de garages en aan de kat van kende. Het was geen gif, het was de typische geur die rondwaarde in

laboratoria. De geur was subtiel geweest. Niet sterk genoeg om mensen te alarmeren. Niet scherp zoals ontsmettingsalcohol. Niet zoet als vergif.

Het was klinisch. Metaal. Plastic.

Handschoenenpoeder. Koeling. Hij had die geur niet geroken sinds... Sinds vóór de straat.

Hij wist niet hoe lang hij daar was geweest. Honden tellen geen dagen in cijfers. Ze tellen in routines. In licht dat aan- en uitgaat. In bakken die worden neergezet en weer meegenomen. Zijn wereld was toen niet groter geweest dan een kooi van staal.

Koud rooster onder zijn poten. Geen aarde. Geen gras. Geen wind. Hij herinnerde zich het geluid van ventilatie. Altijd aanwezig. Een constante zoem die in zijn oren bleef hangen, zelfs wanneer hij sliep.

De kooi was net groot genoeg om te staan. Net groot genoeg om zich om te draaien. Niet groot genoeg om te rennen. Niet groot genoeg om te verdwijnen.

Er waren andere honden geweest. Hij had ze niet altijd gezien, maar hij had ze geroken. Angst ruikt naar zuur en warm tegelijk. Naar adem die te snel gaat.

Soms kwam er iemand binnen met handschoenen die bij elke beweging kraakten. De geur van latex, gemengd met iets steriels. Dan werd de deur geopend. Niet om hem vrij te laten, maar om hem vast te zetten.